

Kemences vidék

KÖZGAZDASÁGI FÜGGETLEN HETILAP.

(KISCZELL és VIDÉKE)

Megjelenik minden vasárnap.

és VIDÉKE)

Laptulajdonos felelős szerkesztő:
Nuss Gyula

Cikkekért, hirdetésekért, felajánlásokért: Dr. Bogdán János

A szent egység.

Az a hódoló felvonulás, amelyet a magyar ügyért a népek minden másodikon Birtokában terjedtek hatalmas tömegei voltak a magyar birodalmunk. Mint ahogy a koronásként dombra ült volt hódolva 1867 június 8-án minden magyar város határaitól egy nemesi úrnak, úgy hódolva ült minden magyar törvényhozó és maga szeretetét egy nagy hatalmas csónakba, amelyből az ország minden részéről a népek minden részéről hódolva ült az ország a birodalom szeretetét és királyát iránt.

De ezek a hódolások, amelyet az ország nevében az ország királyának beiktatott, és amelyet az ország köldökétől kezdve a király szeretetét és szeretetét és megelégedését veit át, nemcsak az a jelenlétére, hogy az országunkat átfutó szeretetét tették, — hogy így mondjuk — közhírré. Ez utólagra jutott, belől úgy lett volna, amelyre nem kellett az egész világ figyelmét irányítani.

A hódoló felvonulás, és a felvonulás alkalmán belől elszórt beszédek azonban nemcsak az ország dokumentálják, hanem bennünk megnyilvánult valami, ami már bizonyára nagyon közelről érinti azokat, akik csak nézve ma igen nagy jelentőséggel bírnak, ellentétben. És pedig nem más, mint az a szent egység, amely

est az egész magyar birodalmat összekapartja, és amely összefűzi az ország népeit és királyát. Még soha olyan tökéletesen nem nyilvánult meg a magyar korona eszméje, amely szintén a magyar korona részét teljes [egyenjóság] a király és a nemzet, mint most e háború alatt.

Teljes egyetelműség, teljes megértés, elfogulatlan és szeretet uralkodik a magyar korona részét körül és ez teljes, szent egység, képeit hasáncat arra, hogy olyan megfeszítést produkáljon, amilyenre fel tudja teljesíteni, ahogy ezt a most folyó rettenetes küzdelemben látjuk.

Sokszoros tisztosága volt ennek a dokumentációnak és demonstrációnak éppen nemcsak és a mi részünkről, hiszen tudjuk, hogy a háború elején azt várták az entente hatalmas urai, hogy fel fog lázadni, és nálunk a forradalom. És hogy ebben a reményükben csalókoztak, most a háború második évének kezdetén ismét kezdték terjesztgetni, hogy Magyarország kifáradt és beleunt a háborúba, és megkülönböztetve magyar-orosz és magyar-olasz béke halva született terveit is komolyan kommentálták lapjainkban.

Erre kellett válaszolni ezzel a hatalmas tüntetéssel, amely a szent egység legeklatánsabb, legpregnánsabb kifejezése lett. Egységesen, mint Nagy Sándor

falapxa áll a magyar nemzetek királya és hadserege mellett és ez az egység a teljes oldalon annál nagyobb fájdalmaikat kelt, mert ott már valóban mutatkoznak a széthúzás jelei.

Nincs gabona forgalom.

A gabonaforgalom, dacára a Haderőnk körében a bizományosai minden értékűségeinek, nem tud a kereskedés terelődni. Nem pedig azért, mert a gabona; akiket elkaptak a tulajmagasan megállapított kezdő maximális ár, a most érvényben lévő áron nem hajlandók terményeiket a H. T. nek felajánlani. Nem lehet előírni, hogy honnan származott az a vak hír,

hogy valami, de a tény az, hogy a gazdaság körében széltében, — hosszában beszéltek ezt és ez az oka annak, hogy nemcsak kisebb termelők, de nagyobb uradalmak sem hajlandók gabonájukat eladni. Megtörténik tehát az a furcsaság, hogy amikor igen jó termésünk van, az ország őrlőjei való gabonával való ellátása szinte létküzdhetetlen akadályokba ütközik.

Megszoktuk ugyan, hogy nálunk agráriusoknak, akik külön társadalmat képviselnek és magukat nagybüszkén gazdasági társadalmának nevezik, nálunk

Drága levél, drága levél...

Levelet vész, rózsaszínűt,
A tábori posta.
Béke, remény, egy kis lányunk, csóki azzá
Szerelemmel csókja
Mindem sorát ezerszer is
Megcsókolták a
Ugy hódol el egy tüzetnek,
A szivéből — a szivének
Az iszonyó-partra.
Hogy a posta... De egyszerre
Eg a föld dősszerendül
Gráust csó ruhog alá
A csillagos égből
Magyar tüzet szíve verét
Az iszonyó jussa.
Rózsaszínű csókos levél,
Drága levél, szegény levél,
Vezze vissza vissza... vissza!

Lampéri Géza.

Éjlelén.

A föld. Sikot sötétség
Árny az erdő fái között,
szél - a lobban, levél se mozdul.
— az idő, ma, lassan éjfélre fordul —
a szél a sziveten a gond, a kétség.
Kétség, bolyong a szívek ormán,
szél, fű, mint az árnyak,
mint a megbambó halálárnyak;
szél a lángja ég az ég

kenőves bús terjed el a nyomán.

Kenyőves-vijjogás hangzik a legben,
bevezetésként das lakomának,
utolsó hangja a haláláramnak
szivódbentően hangzik itt lenn a mélyben.

Vig a lakoma, les a falat,
keselyűk kedves eledle:
fátal, gyenge emberi hus...
S a szíve mindennap tele...
Hísten a halál dősszertel...
Bebeáll hősök fájó testébe
szél csapodnak eles karmok...
regőhaját a sziklamorok
hísten verik vissza az ejbe.

S halkan gurul a test a mélybe
Arán csönd lenn. Félelmes, bánó.
Itt ott hangzik csak vad vijjogás,
hisz akkordjaként das lakomának.

Félek... A lelkem fáj, sajog,
szivem oly ijedten dobog
a remegve megyek a nagy tájakának.

Az utolsó nóta.

Szegény bolondos kis bakaképlárom te!
Ott ismerkedtünk meg valahol mezeze a
galleinai harterén, hómepokon át együtt fásunk,
széledtünk, kopogtunk, néhikéntünk a magunk-
tettak az éjnek szögén, bujját, minden apró
körtét. És te mostan itt fekszel melletttem hal-
... és pedig el-

uló szívevel veszem elő a jegyzetkönyvemet,
hogy néhány szót feljegyezsek rólad. Ki
tudja lez-e elég időm megírni a te necrológodat
a vajon eljutnak a szél a szívek... és a hova
szantam; ki tudja, a következő óra nem
szólít-e el engem a szél...
Tegnap este még bolondos jókedvvel éne-
keltél a füzesárokban, magad voltál a megte-
szült vidámság, a gondtalan, böhöm. Olyan
bolondos jókedvvel dőlőtél, mintha a te egész
szélid lelked benne rezgett volna abban a mé-
labus nótában, amely most engem sokáig fog
kísérteni. Ki hitte volna, hogy es lesz a te
hatyudalod!

Olyan nehéz lesz elfelejteni ezt az utolsó
estét. Ott fehédtünk a frissen kaszált, illatos
lőherén a halgatag tekintettel bámultuk a csil-
lagos égből, csak a gondolataink kalandoltak
messze, nagyon messze. Talán a harcokra leg-
először rezgett egy csöppnyi fájdalom a ha-
góban, amikor megszólaltál:

— Öregem, tudod-e mit szeretnék most?
— Ugyan mit?
— Csak egy negyedórát, csak tísperece
otthon lenni. Tudod, olyan prókus lenni, ha
most egy pillanatra tételezhetnék annak
babaarcu kis lányának, mikor fehér
kiver egy-egy gyönyörtámatot a
egy szeretnem fordítani néki a hótét...
— Nem vagy te becsúpsé Pali?
— Nem, hanem igazán nem. Az isten tudja
miért nem olyan lustabban kíváncsúgim van-
ni. Ugy... és egy meg
... a b...

